

Съ тия вродени качества и капризно развити инстинкти, Олафъ ванъ Гелдернъ влачи своята световна съдба, и едвали може се каза че не е доволенъ отъ нея. Види се, средъ неприятната действителност и безсънни нощи, пълни съ безпокойни мечти и кошмарни привидения, него ще спохождатъ не рядко и хубави сънища. А нима сънищата не сѫ, и те, изворъ на щастие? Най-хубавия неговъ сънъ е — сънътъ за живота му следъ смъртъта. И орисията на досегашния му животъ като чели никакъ подкрепя неговата вяра, че това не ще е само сънъ. Може тя да е наивна — дори твърде наивна —, нещо като вярата на Ибсеновия Хелмеръ, който се залъгва съ блянъ че е призванъ да извърши велико нещо на божия святы. И колко правъ е другъ единъ герой отъ същата Ибсенова драма — Дива патица — съ горчиво истинните думи: Оставете човеку световната измама! За да го удържи въ живота, тая негова световна измама е и необходима и желателна — за да го удържи въ живота, който не му е същинска майка. Тоя животъ не всяко е поднасялъ вкусни блюда на трапезата му, както се вижда отъ следните никакъ: — Като е прескачалъ ведна~~ж~~къ плетъ (не следъ, а преди двайсет~~и~~ годишната си възрастъ, тоест~~и~~ не за кобилица го е прескачалъ) счупилъ е надве свирката на десния си кракъ; тресла го е тригодишна треска; три пъти сѫ го влачили коне и по единъ пътъ е падалъ отъ и подъ файтонъ; десетина пъти сѫ го давили псета; ведна~~ж~~къ се е давилъ; и още ведна~~ж~~къ безъ малко е щялъ да се ожени; ведна~~ж~~къ е измъкнатъ изподъ вагоните на изщъпнатъ отъ релсите тренъ; ведна~~ж~~къ сѫ го гонили и пушкали подире му кръвожадните прусаци (1877 ~~и~~)... И горенъ, и бесенъ, и заравянъ е живъ въ земята. Прилича на легенда, нали? Все пакъ тя е действителна, както и оная на баща му, стария ванъ Гелдернъ, когото Господъ е обичалъ, та го е описанъ съ легенда.

На развитието на негова талантъ, освенъ Господъ съ легендата си, влияли сѫ скитанията му дома и по чужбина. До~~и~~ колкото мога да съдя азъ, главните станции на неговото художествено развитие сѫ станциите на скитанията му: Виена, Парижъ и Лайпцигъ. Особенно последната, — дето той си е